

ΣΥΝΑΡΜΟΗ ΕΤΗΣΙΑ (ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ)

Έν Ελλάδι . . . Δραχ. 10
Έν τῇ ἀλλοδαπῇ . . . Δραχ. χρυσῶν 15

Δρῶνται ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκάστον μηνός.

ΑΓΩΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΕΡΕΥΝΗΣ ΤΩΝ ΗΘΙΚΩΝ ΚΑΙ ΥΛΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κύριον ἄρθρον (Τὴν πρόβλιν νὰ πράξωσιν οἱ Ἑπειρώται).—Ἡ περὶ τῶν σχολείων καὶ Ἑκκλησιῶν τῆς Μακεδονίας συζήτησις ἐν τῇ τουρκικῇ βουλῇ (Λόγοι Μπουσίνοῦ καὶ Καρολίδου).—Οἱ ξένοι περὶ ἡμῶν.—Ἀγγέλματα καὶ θρύλοι.—Αἱ σχέσεις κυβερνήσεως καὶ Συνδέσμου.—Ἡπειρος (Δι τουρκικαὶ φρικαλεότητες).—Νέα ἐν Ἀμερικῇ κατορθώματα τοῦ Ματσούκα.—Τα ἐν Ἑλλάδι.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 4 Μαρτίου 1910

Ἐξέστησε τῶν φρενῶν τοὺς ἐν τῇ νοτιανατολικῇ Εὐρώπῃ ἐγκατεστημένους βαρβάρους Ἀσιάτας ἡ ἐλεόδουλος καὶ ταπεινὴ κολακεία τῆς χριστιανικῆς Εὐρώπης, ὥστε νὰ νομίζωσιν, ὅτι ἐπ' ἄπειρον δύναται νὰ συνεχίζωσιν τὴν ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1908 ἐγκαινισθεῖσαν μέθοδον τῆς συνταγματικῆς τυραννίας, ἥτις, ὡς ἀποδεικνύουσιν τὰ κατορθώματά της, φαίνεται τρεῖς χειρότερα καὶ βδελυρωτέρα τῆς ἀπολυταρχικῆς τυραννίας. Τὰ ἐν Ἡπείρῳ ἰδίᾳ τελούμενα εἶναι τόσο ἀντίμα καὶ τόσον βάρβαρα, ὥστε μόνον εἰς πολιτεῖαν κανιβάλων θὰ ἦτο δυνατόν νὰ γίνωσι πιστεῦτά.

Ἀνθρακὲς ἀνυμνέοντες ἐπέθησαν ἐπὶ τῶν χειρῶν, ὡς βραστά ὑπεβλήθησαν εἰς μασχάλας, ἔλαιον ζέον ἐχύθη ἐπὶ τοῦ στήθους ἀνθρώπων ἀθῶν, ἕνα μαρτυρήσαντες ἐγκλήματα ἀνυπαρκτά, δημιουργηθέντα ὑπὸ τῆς ἐμφόρου φαντασίας μισαλλοδόξων ὀργάνων τῆς τουρκικῆς διοικήσεως καὶ δὴ ἐνώπιον καὶ κατὰ διαταγὴν ἀξιωματικῶν τοῦ ἐνόπλου ὄχλου, ὅστις αὐτοκαλεῖται αὐτοκρατορικὸς στρατός. Καθ' ἑκατοντάδας ἐρρίφθησαν εἰς τὰς φυλακὰς ἀνθρώποι, οὓς ἐν ἐγκλημα μόνον βαρύνει, ὅτι ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὑπέμειναν καὶ δὲν διέπραξαν ἐκεῖνο, ὅπερ ἀποδίδεται αὐτοῖς, τὴν στάσιν καὶ τὴν ἐξέγερσιν κατὰ κυβερνήσεως, ἥς καὶ μόνῃ τῇ ὑπαρξίᾳ μαρτυρεῖ τὴν οἰκτρὰν ἀδυναμίαν τοῦ ἑλληνισμοῦ εἰς τὸ νὰ διαμαρτυρηθῇ, ὡς διαμαρτύρονται οἱ λαοὶ οἱ θέλοντες νὰ ἀνῆκωσιν εἰς ἑαυτοὺς καὶ ὅχι νὰ δουλεύωσιν ὡς ἀνδράποδα ὑπηρετοῦντα ὀρέξεις θηρίων καὶ ὅχι ἀνθρώπων. Διότι ἀνθρώποι οἱ Τούρκοι οὐδέποτε θὰ γίνωσιν.

ὑπεβλήθησαν ἤδη τοὺς τριακοσίους οἱ εἰς τὰς φυλακὰς στοιβαχθέντες, καθ' ἑκάστην δὲ, ὡς ἀναγγέλλει ἡμῖν ὁ ἀείποτε ἀξιολογώτατος ἡμῶν ἀνταποκριτὴς, ὡς συμφωνοῦσι πᾶσαι αἱ ἐκ τῆς παλαιολόγου Ἡπείρου εἰδήσεις, καὶ ὑπὸ τῆς θεριζούσης εὐλογίας σχηματιζόμενα κενὰ ἀναπληροῦνται διὰ νέων θυμάτων, ἅτινα ἀγρεύει ἡ αἰεὶ δολοφόνος τουρκικὴ δικαιοσύνη διὰ τῶν μεμισθωμένων συκοφαντῶν τῆς. Τὸ ἐπεισόδιον τοῦ ἀκάκτου γέροντος Μπαϊκούση, εἰς οὗ τὰ θυλάκια, καθ' ἃ ἐκ τῶν ἐνεργηθειῶν ἀνακρίσεων περιτρώως ἀπεδείχθη, αὐταὶ αἱ προανακριτικαὶ ἀρχαὶ ἐρρίψαν πλαστὰς ἐνοχοποιητικὰς ἐπιστολάς, εἶναι ἀψευδέστατον μαρτύριον τοῦ συστηματικοῦ διωγμοῦ τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου ἐν Ἡπείρῳ καὶ ἀπανταχοῦ τῆς αὐτοκρατορίας, μάλιστα δὲ ἐν Ἡπείρῳ, καθ' ἃς ἡμέρας ὁ Σερφὴς πασσὸς χαιρετίζων τοὺς νεοσυλλέκτους χριστιανούς στρατιώτας ἀποκαλεῖ αὐτοὺς ἀδελφούς καὶ συστρατιώτας καὶ προμάχους τῆς κοινῆς πατρίδος.

Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα τὰ ἀνήκουστα πάσχει ἡ Ἡπειρος, οἱ πρώτοι ψιθυρισμοὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς διπλωματίας περὶ βελτιώσεως τῆς τύχης τῶν χριστιανῶν καὶ περὶ διοικητικῶν μεταρρυθμίσεων ἀκούονται καὶ νῦν, ὡς πρὸ τοῦ συντάγματος, μόνον περὶ Μακεδονίας, διότι οἱ ἀξιολάτρευτοι Βούλγαροι δὲν ἐνδιαφέρονται ἢ μόνον περὶ τῆς χώρας ταύτης.

Ἰσως ἡ ἀδιαφορία αὕτη, τί λέγω; ἡ ἐπ' οὐκ ἐπίσημῳ μεροληπιτικῇ προσπάθειᾳ τῆς εὐρωπαϊκῆς διπλωματίας ὑπὲρ μόνων τῶν ὑπὸ τοὺς Τούρκους Βουλγάρων νὰ εἶναι ὑπὲρ τὴν στρατιωτικὴν ἀδυναμίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ ὑπὲρ τὴν ἀμετάλλακτον τουρκικὴν ἀγριότητα ἡ κυριωτάτη αἰτία, δι' ἣν οἱ γείτονες ἡμῶν ἐστρεψαν ἀποκλειστικὴν τὴν μέριμναν, ὅπως καταπονήσωσι καὶ καταφείρωσι τὰς δυνάμεις τοῦ ἑλληνισμοῦ διὰ πρωτακούστων φρικαλεοτήτων.

Ἄλλ' ἐπιθυμοῦμεν εἰς τούτους τοὺς γείτο-

νας νὰ ὑπομνήσωμεν, ὅτι ὡς παντὸς ἀτόμου, οὕτω καὶ πάσης φυλῆς ἡ ὑπομονὴ ἔχει τὰ ὅρια τῆς· ὅτι ἡ ἐπὶ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἑλληνισμοῦ, τοῦ τε ἐν τῇ αὐτοκρατορίᾳ καὶ τοῦ ἐν τῇ βασιλείᾳ, πεποιθήσεως τῶν ἐνδέχεται νὰ ἀποδείχθῃ πεπληγμένη, διότι ὑπῆρξε μία ἄλλη περίοδος χρόνου, καθ' ἣν δὲν ἐνομιζέτο ἁπλῶς ἀδύνατος, ἀλλ' αὐτόχρονα νεκρὸς ὁ ἑλληνισμὸς καὶ ὁμοῦς ἡδυνήθη νὰ κηδεύσῃ τοὺς φυλάσσοντας τὸν τάφον του.

Ἀνάγκη ὡσαύτως νὰ ὑπομνήσωμεν εἰς τὴν κατατρίβομένην εἰς παντοίους συμμαχικοὺς καὶ πολιτικοὺς συνδυασμοὺς τῶν κρατῶν διπλωματίαν τῆς Εὐρώπης πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς βιομηχανικῆς, τραπέζιτικῆς καὶ ἐμπορικῆς εἰρήνης, ὅτι τοὺς συνδυασμοὺς τούτους ἐκφύγει τὸ αἰώνιον δικαίωμα τῶν λαῶν νὰ ἐξεγείρωσιν κατ' ἀντιμαχικῶν κυβερνήσεων καὶ ὅτι ἡ ἀτιμία τῆς τουρκικῆς διοικήσεως προσέλαβεν ὑπὸ τὴν συνηρμοσμένην συνταγματικὴν μηχανὴν χαρακτηριστὰ ἀδικίας τοῦ χριστιανικοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου τοσοῦτον καὶ καταθλιπτικὰς βδελυγμίας, ὥστε, ἂν ἐπὶ μικρὸν χωρήσωσι τὰ πράγματα, ὡς χωροῦσι, νὰ ἀναρθῇ ἐν Ἡπείρῳ, ἀκούσης καὶ αὐτῆς τῆς Ἑλλάδος, πυρκαϊά, εἰς ἣς τὴν κατὰ δέσιν θὰ ἀποδείχθῃσι γελοῖοι ὅλοι οἱ περιτεχνιοὶ συνδυασμοὶ τῆς συγχρόνου ἀληθῶς κατηλικῆς διπλωματίας τοῦ Πισσῶν καὶ Σας.

Καὶ τὴν πυρκαϊάν ταύτην ἔχουσι καθήκον πρὸς ἑαυτοὺς καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειάν των, πρὸς τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα των νὰ ἀναψῶσιν οἱ Ἡπειρώται ὡς οἷον τε τάχιον, ἕνα ἀνακόψωσι τὸ ἔργον τοῦ ὀλέθρου τῆς πατρίδος των. Ἀς μὴ ἀναμείνωσι παρ' οὐδενὸς τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος των, οὕτε παρὰ τῆς κατηλικῆς διαπραγματευομένης τῆς ἐν ἀνθρώπινᾳ δίκαιᾳ τῶν δουλευόντων λαῶν χριστιανικῆς Εὐρώπης, οὕτε παρὰ τοῦ οἴκτου τῶν τυράννων αὐτῆς, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον παρὰ τῆς ἐρασιτέχνου φιλοπατρίας γνωστῶν τινων ἐν Αθήναις Ἡπειρωτικῶν κύκλων, οὓς ἐξυπνᾷ εἰς Ἡπειρωτικὰς φροντίδας πότε καὶ πότε ἡ ἐλπίς νὰ ἐπιδειξώσιν τὴν εὐφράδειάν των ἢ νὰ προλειάνωσι τὴν ὁδὸν τῆς διατυμπαίνσεως τοῦ ὀνόματός των.

Παρ' ἑαυτῶν καὶ μόνον πρέπει νὰ ἐλπίσωσιν τὴν κατάπαυσιν τῶν δεινῶν τῆς πατρίδος των. Ἐν Ἑλλάδι μόνον εἶναι περὶ τοὺς τριακοτάκισχιλους Ἡπειρώται, ἄλλοι δὲ τόσοι ἐν Αἰγύπτῳ, σχεδὸν πάντες δυνάμενοι φέρειν ὄπλα. Ὅλοι εἶναι ἐργατικοὶ καὶ οἰκονόμοι. Ὅλοι ὑποβάλλονται εἰς ἀνηκούστους στερεώσεις, ὅπως οἰκονομήσωσι τὸν ἄρτον τῶν γυναικῶν καὶ τῶν τέκνων καὶ τῶν γερόντων γονέων. Ἀλλὰ τοῦ ἄρτου ὑπάρχει τι τιμιώτερον, ἡ ἐλευθερία καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ζῆν ἀνευ ἀτιμώσεως. Εἰ δυνατόν συν τῷ ἄρτῳ, ἄλλως πρὸ τοῦ ἄρτου ἑκάστος Ἡπειρώτης ἡ μόνος ἡ καὶ μετ' ἄλλων συνεργαζόμενος ὡς οἰκονομῇ τοῦ λοιποῦ ἐκ τῶν ἰδίων του πόσα, ὅσα χρειάζονται πρὸς ἐξαγορὰν ἐνὶς ὄπλου Μάνλιχερ καὶ τῶν ἐφοδίων του καὶ ἃς φυλάξῃ αὐτὸ ὡς τὸν ἐγγυητήν, ὅτι θὰ ἐπανίδῃ τὴν πατρίδα τοῦ ἐλευθέρου ἀπὸ τοῦ συγερῶ τουρκικοῦ ἄγους. Ἡ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ χρησιμοποιήσωμεν τὸν ἀξιοχρεῶν τοῦτον ἐγγυητήν καὶ πρὸ τῆς Εὐρώπης καὶ πρὸ τῶν Τούρκων ἐγγίξει, ἐπισπεύδεται δὲ παρ' αὐτῶν τῶν Τούρκων μαινομένων καὶ ὀλοῦντων ἡμᾶς ὡς οἷον τε τάχιον νὰ πράξωμεν, ἐτι μωρῶς σήμερον φοβούμεναι, ὅτι θέλομεν νὰ πράξωμεν.

Ἐν ὅπλῳ καὶ πεντακόσια φυσίγγια, ἰδοὺ ποῦ πρέπει νὰ ἀφιερώηται τὰ πρώτα τοῦ λοιποῦ κέρδη τῆς ἐντίμου καὶ εἰρηνικῆς ἐργασίας τοῦ οἰκονομικοῦ καὶ ἡμερος Ἡπειρώτης, ὅστις δὲ ἀναμένει νὰ λάβῃ τὸ ἀπόκρημα τοῦτο παρ' ἄλλου οὕτε Ἡπειρώτης γνήσιος εἶναι, οὕτε ἄξιος ἐλευθερίας.

Αἱ ἐκκλησίαι καὶ τὰ σχολεῖα τῆς Μακεδονίας

Ἀνηγγέλαμεν δι' ὀλίγων τὴν ἐν τῇ τουρκικῇ βουλῇ συζήτησιν τοῦ νομοσχεδίου περὶ κατανομῆς

τῶν ἐν Μακεδονίᾳ Ἑκκλησιῶν καὶ Σχολείων, τὴν σθεναρὰν αὐτοῦ ἐπίεσιν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων βουλευτῶν καὶ τὴν ψήφισιν τελευταίων τῶν τριῶν πρώτων αὐτοῦ ἄρθρων κατ' ἀποκάλυπτον μεροληψίαν ὑπὲρ τῶν Βουλγάρων. Ἐν τῇ συζήτησιν ταύτῃ ἐλαβε μέρος καὶ ὁ Ἀρμένιος βουλευτὴς Βαρτακὲς συνταχθεὶς πρὸς τὰς βουλγαρικὰς ἀξιώσεις, τοῦθ' ὅπερ κατελύθησαν πάντας τοὺς ἀναλογιζομένους, ὅτι ἡ ἀρμενικὴ φυλὴ εἶναι ἐξ ὧν τῶν χριστιανικῶν ἐν Τουρκίᾳ ἔθνων καὶ ἐκ λόγων θρησκευτικῶν καὶ ἐξ ἱστορικῶν παραδόσεων προωριμένη νὰ συμπράξῃ ἰδίᾳ μετὰ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Τὴν σύμπραξιν ταύτην ἐπιβάλλει ἰδίᾳ εἴπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε ὁ νέος νόθος συνταγματικὸς βίος τῆς Τουρκίας, ἐξ οὗ μάλιστα ἡ ἀρμενικὴ φυλὴ κινδυνεύει μεγάλα νὰ πάθῃ, ἐὰν ἐξακολουθῇ ἐργαζομένη ἀπομεμονωμένη καὶ ἐχθρὰ κηρυσσόμενη πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν ἐκ μωρῶν ἀντιζηλιῶν ἢ ἐκ παροδικῶν ἱστορικῶν ἀναμνήσεων, ἃς ἐνομιζόμεν, ὅτι ἐξήλειψεν ὁ χρόνος, ἃς τὸ κοινὸν συμφέρον ἐπιβάλλει νὰ λησμονήσωμεν καὶ Ἀρμένιοι καὶ Ἑλληνες, ἐπείπερ νὰ ἀναθεματίζωμεν χυφότεροι, διότι αἱ ἐλευθερίαι ἐκεῖναι μνησικακίαι συντελέσαν, ὥστε τὰς ὁράκας ἡμῶν πατρίδας νὰ κατακτήσωσιν οἱ Τούρκοι, διότι αἱ μορφαὶ ἐκεῖναι ἀντιπαθείαι κατέστησαν τὸν τουρκικὸν ζυγὸν μονιμώτερον καὶ ἀγριώτερον ἐπὶ τῶν τραχίλων ἡμῶν.

Ὅπως δὴ ποτε βεβαιωμένοι εἶναι, διὰ πολλοὺς τῶν ἐκκρίτων Ἀρμενίων αἰσθάνονται ἡδονὴν συντασσόμενοι ἐν τοῖς πολιτικοῖς τοῖς σήμερον ἀγῶσι πρὸς τοὺς Βουλγάρους λημονοῦντες, ὅτι ἂν οἱ Βούλγαροι κατορθώσωσι νὰ λύσωσιν ὑπὲρ ἑαυτῶν τὸ μακεδονικὸν ζήτημα, θὰ λησμονήσωσι μετέπειτα καὶ τὴν ὑπαρξίν των τῶν Ἀρμενίων, ἐν ᾧ οἱ Ἑλληνες καθ' ὅλην τὴν αὐτοκρατορίαν εἶναι ἀπανταχοῦ γείτονες καὶ περριμένοι σύμμαχοι τῶν Ἀρμενίων.

Ἄλλ' ἔστω! Ἀκολουθοῦσι καὶ οἱ Ἀρμένιοι τὸ κοινὸν ἐν τῇ Ἀνατολῇ πολιτικὸν ρεύμα τῶν ἰδεῶν, καθ' ἃς ὑποκάρδιος φαίνεται πόθος ὧν τῶν ἐθναρίων τὸ ῥίπτειν τὸν λίθον τῆς ἀναθεματικῆς κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὸ ζήτην τοὺς πάντας μεγαλόφρονες: Σταυρωθῆτω ὁ Ἑλληνισμός, σταυρωθῆτω!

Ἄλλ' ἐλθωμεν ἐπὶ τὴν συζήτησιν τοῦ περιφύμου νομοσχεδίου, οὗ τὸ τέταρτον ἄρθρον ἔχει οὕτως ἐπεται: «Ὅταν εἰς πόλιν τινὰ ἢ χωρίον, μέρος μὲν τοῦ πληθυσμοῦ ὁλοῖ ὅτι ἀνήκει εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, μέρος δὲ εἰς τὴν Ἐξάρχιν, αἱ δὲ διακριθεῖσιν οὐκ ἐκκλησίαι ἢ σχολεῖα εἶναι περισσότερα τῆς μιᾶς, τὸ πλειονοψηφον μέρος τοῦ πληθυσμοῦ θὰ λάβῃ τὴν ἐκκλησίαν ἢ τὸ σχολεῖον, ὅπερ προτιμᾷ, ἢ δὲ ἄλλη ἐκκλησία ἢ σχολεῖον θὰ δοθῇ εἰς τὸ ἔτερον μέρος».

Ἐν τῇ ἐπιτροπῇ τοῦ ἄρθρου τούτου, δι' ἣς καταφύωσαν τὴν ἀναβολὴν τῆς συζήτησεως καὶ τὴν παραπομπὴν αὐτοῦ εἰς ἰδιαιτέραν ἐπιτροπὴν, διεκρίθησαν οἱ βουλευταὶ κ. Μπουσίνο καὶ Καρολίδης σθεναρῶς καὶ μετ' ἰσῆς πρὸς τὸ δικαίον διεξίτητος προασπίσαντες τὰ δίκαια τῆς Ἑκκλησίας καὶ τοῦ γένους.

Καὶ ὁ μὲν κ. Μπουσίος εἶπεν: «Μ' ὅλον ὅτι διὰ τὸ ἄρθρον 4ον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἔχω πολλὰ νὰ παρατηρήσω, εἶναι ὁμοῦς τόσο ἀληθινὸν καὶ τὸ ὅλον νομοσχεῖον, ὥστε κατ' ἀνάγκην θὰ ἐπεκταθῇ καὶ ἐπ' αὐτοῦ. Ἐρωτῶ λοιπὸν: Ὑπάρχει κανὲν νόμος, ὅστις ἀραιεῖ τὴν οἰκίαν ἐνὸς πλουσίου καὶ τὴν δίδει εἰς τὸν πτωχόν; Ἐὰν ὑπάρχῃ, τότε πρέπει νὰ δώσωτε καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἐλθόντας κανὲν μέγαν πλουσίον ἐν Κων/πόλει. Πάντες γνωρίζομεν, ὅτι ἡ διακριθεῖσιν δὲν ἐγκρίεται εἰς τὰς ἐκκλησίας οὕτε εἰς τὰ σχολεῖα, ἀλλ' εἰς τὰς ἐθνότητας, ἐν τῇ ζητηματικῇ δὲ τούτῳ σπουδαῖον πρόσωπον παῖξῃ ἡ πολιτικὴ. Ἐγὼ ὁμοῦ δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ, ὅπως χάριν πολιτικῶν βλέψεων ἀδικήσῃ τούτῳ ἡ ἐκείνη τὸ στοιχεῖον, οὕτε δὲ φαντάζομαι ὅτι ἐν τῇ ὁθωμανικῇ κράτει δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἑτέρα πολιτικὴ ἐκ τῆς καθαρᾶς ὁθωμανικῆς. Ἀλλὰ πολιτικὰ μόνον ἐπὶ ἀπολυταρχίας ὑπῆρχον, ἡ Κυβέρνησις ὁμοῦ σήμερον δὲν δύναται ν' ἀπολυθῇσιν τοιαύτην ἐπαμφοτερίζουσαν πολιτικὴν, διότι καταντᾷ ἀπολυταρχικὴ. Ἡ Κυβέρνησις ἐν τῷ ζητηματικῷ τούτῳ δὲν πρέπει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ἀνάλογίαν τῆς πληθῆς τῶν τηλεβόλων καὶ τῶν ὀδιδῶν τούτου ἡ ἐκείνου τοῦ μέρους πέραν τῶν συνόρων, ἀλλὰ μόνον τὸ δικαίον, καὶ νὰ τὸ ἀποδώσῃ εἰς τὸν φυσικὸν του κατοχόν».

Χουσεῖν Τζαχίτ Όνειρεύσεσθε! Μπουσίος. Αἱ ἐκκλησίαι δὲν εἶναι παρὰ ὡς αἱ λοιπαὶ οἰκίαι, μόνον δὲ μετὰ τὸν ἐγκαταμένον αὐτῶν γίνονται ἐκκλησίαι. Ὁ ἐγκαταμένον οὗτος τελεῖται ὑπὸ τῶν κληρικῶν. Ἡ Κυβέρνησις λοιπὸν δὲν ἔχει παρὰ νὰ παραδώσῃ τὸς ἐκκλησίας εἰς τὸ ἔθνος, οὕτως οἱ κληρικοὶ ἐνεκρίσανται αὐτάς. Οὐδέποτε βεβία θὰ συγκατατεθῇ νὰ μείνωσιν τὰ ὅσα τοῦ πατρὸς μου ἐν βουλγαρικῇ ἐκκλησίᾳ. Ὁ αἰετὶς, ὅτι καὶ οἱ Βούλγαροι δὲν θὰ δεχθῶσι διὰ λογαριασμὸν τῶν τοῦτο· ἀλλ' οἱ γονεῖς ἐκεῖνων ἀπονήσκον-

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

Πᾶσα αἰτήσις ἀφορώσα εἰς τὸ φύλλον ἀπευθύνεται

Πρὸς τὸν κ. Ἰ. Λαμπριδῆν διηγητόρον

Ὁδὸς Σόλωνος 36

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἀποδίδονται

τες ἦσαν πατριαρχικοὶ. Γνωρίζω, ὅτι διὰ τοῦ νόμου τούτου ἐπιζητεῖται ἡ συμπίλνωσις δύο ἐθνοτήτων, ὅπερ καὶ ἡμεῖς ἐπιζητοῦμεν. Ἀλλ' ὅτι, δῆποτε καὶ ἂν συμβῇ, δὲν θὰ μείνῃ εὐχαριστημένον οὐτε τὸ ἐν οὐτε τὸ ἄλλο μέρος.

Χουσεῖν Τζαχίτ. Τί λοιπὸν πρέπει νὰ κάμωμεν; Μπουσίος. Νὰ μὴ κάμωμεν νόμον. Διότι ὁ νόμος θὰ ἐπαυξήσῃ μᾶλλον ἀντὶ τῶν ἐλαττωσῶν τῆς μίσης. Προκειμένου περὶ τοῦ 4ου ἄρθρου ἡ ὁποιοῦδήποτε ἄλλου, ἐν μέτρον ὀλιγώτερον ἢ ἐν περισσώτερον δὲν ὀφελεῖ τίποτε. Ἡ Κυβέρνησις πρέπει ν' ἀποσύρῃ τὸν νόμον καὶ νὰ παραπέμψῃ τὴν διαφορὰν εἰς τὰ ἀρμόδια δικαστήρια.

Ὁ δὲ κ. Καρολίδης τὴν ἐπιούσαν Τρίτην, ἐξακολουθήσας τῆς συζήτησεως εἶπε τὰ ἐπόμενα ὁρᾷ καὶ διδακτικώτατα:

«Ἐν Γερμανικῇ τινι χώρᾳ, ἐν Ἀλσατίᾳ, ὑπάρχει λαὸς, ὅστις ὁμιλεῖ ὡς μητρικὴν γλῶσσαν τὴν Γερμανικὴν, καὶ μάλιστα ἐκτὸς τῶν πόλεων ἀγνοεῖ τὴν Γαλλικὴν· καὶ ὁμοῦ ὁ λαὸς οὗτος πρὸ τῆς τεσσαράκοντα ἐτῶν ἐξήγειρε τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν συμπάθειαν τοῦ κόσμου διὰ τῆς πρὸς τὴν Γαλλικὴν τοῦ πατρίδα ἀφροσύσεως καὶ αὐταπαρνήσεως του. Αὕτη ἡ νικηφόρος Γερμανία δὲν ἐτόλμησε πρὸ τοῦ κόσμου νὰ δικαιολογήσῃ τὴν προσάρτησιν τοῦ λαοῦ τούτου διὰ τῆς Γερμανικῆς καταγωγῆς, ἀλλ' ἐστηρίχθη ἀπλοῦστα ἐπὶ τοῦ δικαιώματος τῆς κατακτήσεως. Καὶ ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς κατακτήσεως ἐκείνης παρήλθον σχεδὸν δύο γενεαὶ καὶ οἱ Ἀλσατοὶ εἰμὲν ἄλλοι τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν καὶ ὅλην ἡ ὕλην καὶ ἡ ἡθικὴ δύναμις τοῦ μεγάλου Γερμανικοῦ Κράτους δὲν ἡδυνήθη ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη νὰ ἐξασθενήσῃ τὴν Γαλλικὴν ἐθνικὴν συνείδησιν τοῦ λαοῦ τούτου. Ἄλλο ἡ φυλετικὴ καταγωγὴ καὶ ἄλλο ἡ ἐθνικότης. Τὸ ἐν εἶναι ὕλικόν, τὸ ἄλλο ἡθικόν καὶ πνευματικόν. Οἱ Ἀλσατοὶ ἦσαν Γερμανοὶ τὴν φυλὴν, ἀλλὰ Ἰταλοὶ τὴν ἐθνότητα. Ἀλλὰ περὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ Βουλγαροφόνων καὶ Βλαχοφόνων Ἑλλήνων οὐδὲ φυλῆς καὶ ἔθνους διάκρισις ὑπάρχει διότι οὗτοι εἶναι κάτοικοι τῆς χώρας καὶ οὐχὶ ἐξηλληνισμένοι Βούλγαροι ἢ Βλάχοι, ὅπως ἐγὼ ὁ ἔχων μητρικὴν γλῶσσαν τὴν Τουρκικὴν εἰμαι καὶ φυλετικῶς καὶ ἐθνικῶς Ἑλλήν.

Γνώρισμα ἐθνότητος ἀληθὲς καὶ πραγματικὸν εἶναι ἡ ἐθνικὴ συνείδησις καὶ τὸ ἐθνικὸν αἰσθημα καὶ αὐτὴν ἀκριβῶς ἔχει ὁ λαὸς ὁ θεωρούμενος ὑπὸ τοῦ Βαρτακὲς ἐφέντῃ Βουλγαρικῶς. Αὐτὸ γινώσκει καὶ ἡ Κυβέρνησις, ἥτις ἐνεκα πολιτικῶν λόγων καὶ πολιτικῆς ἀνάγκης ἔφερεν εἰς ἡμᾶς τὸ νομοσχεῖον τοῦτο

Μία ἀστεία πρότασις.

Τὴν θυμηθῶν τῆς Βουλῆς προεκάλεσεν ἡ ἀκόλουθος πρότασις τοῦ Ῥιζᾶ Τερήκ τοῦ αὐτοτελοφορουμένου ἱατροπολιτοῦ.

Θέλετε—εἶπε—νὰ λυθῇ τὸ ζήτημα; Πρέπει νὰ συνεννοηθῇτε ἀμφοτέρω τὰ μέρη μετὰ ὅσας. Ἀς μὴ ἀναμειγνύεται ἡ ἐθνικότης καὶ ἡ θρησκεία. Ἀλλὰ εἰς τὸν τρόπον μόνον ὑπάρχει λύσεως τῆς διαφορᾶς: νὰ παραχωρήσῃτε τὰς ἐκκλησίας εἰς τοὺς Μουσουλμάνους.

Οἱ ξένοι περὶ ἡμῶν

Ἡ α' Ἐστία μετέφρασεν ἀπόσπασμα ἀνταποκριτοῦ καταχωρηθείσης εἰς τὸν «Ἑσπερινὸν Τανζιμ» τοῦ Μιλάνου καὶ γραφείσης ὑπὸ τοῦ ἐν Αθήναις ἀνταποκριτοῦ τῆς μεγάλης ταύτης ἰταλικῆς ἐφημερίδος κ. Γουά. Ἐμμανουήλ. Ἡ ἀνταποκρίσις αὕτη γραφεῖσα ὑπὸ συμπάθειος πρὸς ἡμᾶς ἔχοντος δημοσιογράφου μαρτυρεῖ παρὰ τὴν ὑπερβολικὴν βαθεῖαν ἡμᾶς καὶ ποιητικὴν περὶ τῶν πραγμάτων ἡμῶν μελέτην καὶ ἀντίληψιν, ἣν διὰ τοῦτο ἐκρίνανε ἀναγκαίαν νὰ καταχωρήσωμεν ὥδε κατὰ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος μέρος ἔχον οὕτως:

«Ἡ Ἑλληνικὴ κρίσις ἐκ τοῦ πληθοῦν σμικρύνεται ὡς ἡ Ἀκρόπολις ἐν τῷ θαύμασμῳ τοῦ προσκυνητοῦ, διὰ τὴν ἀπείρητον φανερὰν τὴν ἀνικητοῦ, ἀπὸ προηγουμένως τοσάκις τὴν εἶδε μετὰ τῆς φαντασίας τοῦ ὄψους. Φαίνεται ἐλαχίστη καὶ κατωτέρα τοῦ θρόνου, ὅστις τὴν φέρει ἀπὸ τὸν κόσμον».

Αὐτὸ λοιπὸν μόνον εἶναι ὁ ἱερὸς λόφος, ὁ ὁποῖος εἰς τὰ πνεύματα ὑψοῦν γινανθίσκος ἐπὶ τῶν ἀναμνήσεων, τῶν παραδόσεων καὶ τῆς τυφλῆς λατρείας; Αὐτὸ τὸ ἀπεξηραμένον ὄνυχον εἶναι, τὸ ὁποῖον ἐσφαιροῦντο σημάσιαν μεγάλου ποταμοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰλισσός; Αἱ κορυφαὶ τῆς Ἀκροπόλεως, αἱ διαστάσεις τοῦ Παρθ

εγγραφικῆς ενυπογρά-
φίας πρὸς τὴν Α. Μ.
καὶ πρὸς τὴν Οἰ-

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor creases and discoloration, characteristic of old paper. The left edge of the page is bound, and the overall tone is a warm, off-white or light beige.